

Eerste Kamer der Staten-Generaal

Centraal Informatiepunt

Den Haag, 24 februari 2006

Aan de leden en de plv. leden van de Vaste Commissie
voor Volkshuisvesting en Ruimtelijke Ordening

OVERZICHT van stemmingen in de Tweede Kamer betreffende wetsvoorstel:

28916 Nieuwe regels omtrent de ruimtelijke ordening (Wet ruimtelijke ordening)

EINDSTEMMING WETSVOORSTEL: het wetsvoorstel is op 23 februari 2006 aangenomen door de Tweede Kamer. De fracties van de SP, de PvdA, D66, de VVD, het CDA, de ChristenUnie, de SGP en de LPF stemden voor dit wetsvoorstel.

AANGENOMEN EN OVERGENOMEN AMENDEMENTEN

Artikel 2.3

25→35→**38** (Duyvendak en Verdaas)

Dit amendement strekt er toe de rol van het parlement op het gebied van de vaststelling van de rijksstructuurvisie te vergroten. De rijksstructuurvisie is een belangrijk document, dat richtinggevend is voor het handelen van het rijk.

Met dit amendement wordt wettelijk vastgelegd dat de Tweede Kamer de gelegenheid krijgt zich uit te spreken over een beschrijving van de inrichting van een voorgenomen rijksstructuurvisie, voordat de regering met de daadwerkelijke opstelling van de structuurvisie begint. De Tweede Kamer kan zodoende reeds aan het begin van het traject wensen naar voren brengen over de inhoud van de structuurvisie, afhankelijk van de beoogde ruimtelijke ontwikkeling. Te denken valt bijvoorbeeld aan de eis dat de structuurvisie tenminste een analyse van nut en noodzaak van de voorgenomen ontwikkeling bevat, de ruimtelijke en andere uitgangspunten voor die ontwikkeling beschrijft, de te onderzoeken alternatieven beschrijft, inzicht geeft in kosten en baten en in effecten voor de omgeving en het programma van eisen beschrijft voor de uitvoering van die ontwikkeling alsmede de hiervoor in te zetten instrumenten.

Amendementen zijn in de volgorde van stemming – op artikelnummer – weergegeven: allereerst de aangenomen en/of overgenomen amendementen, vervolgens de verworpen of ingetrokken amendementen en tenslotte eventuele moties.

Vervangen amendementen zijn d.m.v. een → aangegeven: bijv. 7 → 8 → **20**. Amendement nr. 7 is vervangen door amendement nr. 8, dat op zijn beurt vervangen is door amendement nr. 20. De vette notatie van het stuknummer geeft aan dat dit het definitieve amendement is. De stemmingslijsten worden gemaakt op basis van de ongecorrigeerde draad van de vergadering.

Dit amendement is in lijn met één van de belangrijkste aanbevelingen van de Tijdelijke Commissie Infrastructurele projecten (TCI), om de Tweede Kamer in een zo vroegtijdig mogelijk stadium te betrekken bij structuurvisies voor projecten van nationaal belang.
Aangenomen. Voor: SP, GroenLinks, PvdA, Groep Lazrak, D66, ChristenUnie, SGP, CDA en LPF

Opschrift van hoofdstuk 3

Opschrift van afdeling 3.1

Opschrift van afdeling 3.2

Opschrift van afdeling 3.3

Opschrift van afdeling 3.4

Opschrift van § 3.4.1

Artikel 3.19

Artikel 3.19a

Opschrift van § 3.4.2

Artikel 3.20

Artikel 3.20a

Artikel 3.24, eerste lid, onder a en c, en vierde lid

Artikel 3.26, eerste lid, onder a e c, tweede en vierde lid

Artikel 3.28, eerste lid

Artikel 4.3, eerste lid

Artikel 6.1, eerste lid, onder a

Artikel 6.1, tweede lid

Artikel 6.6, eerste en tweede lid

Artikel 6.8, eerste en tweede lid

Artikel 8.2, eerste lid, onder a

Artikel 8.2, eerste lid, onder c

Artikel 10.3 lid 1a

19→**28** (Van Bochove c.s.)

Het bestemmingsplan blijft het exclusieve instrument van de gemeenten. Dit neemt niet weg dat Rijk en provincie hun verantwoordelijkheid moeten kunnen nemen tot en met de uitvoering van hun projecten. De mogelijkheden van het bestemmingsplan zijn daarom gekoppeld aan de procedure van het inpassingsplan. Op het moment dat het inpassingsplan echter tot stand is gekomen, treedt de beheersfase in en is niet langer sprake van een Rijks- of provinciaal belang. Op dat moment daalt het inpassingsplan in c.q. wordt omgezet in een gemeentelijk bestemmingsplan. Dit verhoogt de eenduidigheid voor burgers en bedrijven. Deze wijziging betreft onderdeel X, artikel 3.20, eerste lid, waarin de zinsnede «een bestemmingsplan vast te stellen» is vervangen door de zinsnede «een bestemmingsplan onderscheidenlijk een inpassingsplan vast te stellen».

Aangenomen met algemene stemmen

Artikel 3.8, lid 1a

Artikel 3.8c, tweede lid

Artikel 4.2

Artikel 4.4

Artikel 8.2, eerste lid

Artikel 8.2, lid 1a

21→33 (Duyvendak c.s.)

Met dit amendement wordt het mogelijk om bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State in beroep te gaan tegen aanwijzingen van rijk en provincie als bedoeld in artikel 4.2 en artikel 4.4, voor zover deze betrekking hebben op een daarbij concreet aangegeven locatie. Hiermee wordt de beroepsmogelijkheid vergelijkbaar met die in de huidige Wro, waar de concrete beleidsbeslissing (cbb) zelfstandig voor beroep vatbaar is. Wanneer een aanwijzing géén betrekking heeft op een concreet aangegeven locatie, maar een meer algemene strekking heeft, is beroep alleen mogelijk bij het bestemmingsplan.

In het wetsvoorstel van de regering is geen beroep mogelijk tegen aanwijzingen, maar slechts tegen het bestemmingsplan waar de aanwijzing in «neerdaalt». Dit is waar het gaat om aanwijzingen met betrekking tot concrete locaties om twee redenen ongewenst:

1) Het verkeerde overheidsorgaan wordt aangesproken met het beroep.

Immers de gemeente of provincie heeft zelf geen zeggenschap over de aanwijzing die zij krijgt, maar moet die vervolgens wel verdedigen in de bezwaar- en beroepsprocedure.

2) De mogelijkheid bestaat dat een aanwijzing die betrekking heeft op een bepaald gebied, aan een aantal gemeenten of provincies tegelijk wordt gegeven. Bijvoorbeeld dat aan alle waddengemeenten een aanwijzing wordt gegeven die betrekking heeft op het waddengebied.

Een bezwaarhebbende die bezwaar wil maken tegen de aanwijzing an sich, moet bezwaar maken tegen alle afzonderlijke bestemmingsplanwijzigingen – en dit kunnen er tientallen zijn –, hoewel die allemaal dezelfde aanwijzing als oorsprong hebben. Dit is erg omslachtig.

De beroepsmogelijkheid tegen aanwijzingen, voor zover deze betrekking hebben op een daarbij concreet aangegeven locatie, wordt geregeld in onderdeel V.

In de onderdelen III en IV is voorts voorgesteld om de aanwijzing te doen voorbereiden met toepassing van de uniforme openbare voorbereidingsprocedure (afd. 3.4 van de Awb) zoals ook het geval is bij de huidige cbb. Ter voorkoming van dubbelingen bij totstandkomings- en beroepsprocedures is in de huidige Wro geregeld dat, voor zover het ontwerp van een bestemmingsplan zijn grondslag vindt in een cbb, het naar voren brengen van zienswijzen en het inbrengen van bedenkingen niet mogelijk is; evenmin is er beroep tegen een dergelijk planonderdeel.

Deze regeling is overgenomen in de onderdelen I en VI. Onderdeel II tenslotte bevat een technische aanpassingen in verband met het voorgestelde onderdeel I.

Aangenomen. Voor: SP, GroenLinks, PvdA, D66, Groep Lazrak, VVD, ChristenUnie, SGP en CDA

Hoofdstuk 3a

Artikel 3.21

Artikel 3.24

Artikel 3.26

Artikel 4.1

Artikel 4.3

Artikel 6.1, tweede lid

18→26 (Verdaas c.s.)

Dit amendement dient ter vervanging van dat gedrukt onder nummer 18. In punt I is in artikel 3.29, tweede lid, de termijn waarbinnen de verordening moet worden herzien verlaagd van 12 jaar naar 10 jaar.

Het amendement beoogt in het algemeen gemeenten naast het bestemmingsplan een eenvoudig instrument te bieden om gebieden met een lage dynamiek van een passende planologische bescherming te voorzien: de beheersregeling. De beheersregeling beschermt de bestaande situatie, zonder dat daarvoor een gedetailleerd en relatief duur bestemmingsplan hoeft te worden gemaakt.

Om afwijkingen van de bestaande situatie mogelijk te maken kan, voorzover de verordening die verandering niet toestaat, gebruik worden gemaakt van de projectprocedure of het bestemmingsplan.

Aangenomen met algemene stemmen

Artikel 6.2, tweede lid, onderdeel a

Artikel 6.2, tweede lid, onderdeel b

17 (Lenards c.s.)

In het wetsvoorstel is opgenomen dat inkomensderving en in bepaalde gevallen waardevermindering van een onroerende zaak door planschade, voor vijf procent voor rekening komt van de aanvrager. De door de regering voorgestelde regeling brengt met zich mee, dat een vermindering van de waarde van een onroerende zaak of een vermindering van het betrokken inkomen die niet uitkomt boven vijf procent van die waarde of dat inkomen, niet voor vergoeding in aanmerking komt.

Het amendement wijzigt dit percentage van vijf procent in twee procent.

Met dit lagere percentage is het «eigen risico» voor de aanvrager van planschadevergoeding lager dan in het wetsvoorstel, maar blijft wel een zekere drempel gehandhaafd om bagatelzaken onaantrekkelijk te maken.

De inmiddels van kracht zijnde verjaringstermijn en betalingsregeling spelen ook een rol bij dit amendement.

Aangenomen met algemene stemmen

VERWORPEN, INGETROKKEN EN/OF VERVALLEN AMENDEMENTEN

Artikel 2.3, derde lid

34→37 (Duyvendak en Verdaas)

Dit amendement strekt er toe de rol van het parlement op het gebied van de vaststelling van de rijksstructuurvisie te vergroten. De rijksstructuurvisie is een belangrijk document, dat richtinggevend is voor het handelen van het rijk.

In het wetsvoorstel van de regering worden de gemeentelijke en provinciale structuurvisie vastgesteld door resp. de gemeenteraad (artikel 2.1) en provinciale staten (artikel 2.2). De

rijksstructuurvisie, daarentegen, wordt niet vastgesteld door het parlement, maar door de minister. Het parlement heeft daarbij slechts de mogelijkheid om te beraadslagen over de rijksstructuurvisie, waarna de minister het parlement alleen schriftelijk op de hoogte hoeft te stellen van de gevolgtrekkingen die hij voor het nationaal ruimtelijk beleid aan de beraadslagingen verbindt (artikel 2.3).

Dit kan dus ook zijn: geen of weinig gevolgtrekkingen. Met dit amendement wordt de positie van het parlement op het gebied van de structuurvisie wettelijk versterkt, doordat beide Kamers der Staten-Generaal instemmingsbevoegdheid krijgen voor de structuurvisie.

Verworpen. Voor: SP, GroenLinks, PvdA, Groep Lazrak, ChristenUnie en SGP

Artikel 2.3a

16 (Van der Staaij)

Teneinde de watersystemen in hun gebied op orde te hebben en te houden, moeten waterschappen als watersysteembeheerder een actieve rol in de diverse planprocessen van de medeoverheden kunnen spelen en in een vroegtijdig stadium actief betrokken zijn bij de ontwikkeling van rijks- en provinciale- en gemeentelijke ruimtelijke plannen, die in belangrijke mate invloed kunnen hebben op, of afhankelijk zijn van het aanwezige watersysteem. Ten aanzien van de inbreng van de watersysteembeheerder bij de totstandkoming van structuurvisies biedt het wetsvoorstel echter geen waarborgen. Dit amendement voorziet in deze leemte.

Verworpen. Voor: SP, Groep Wilders, VVD, ChristenUnie, SGP, LPF en Groep Nawijn

Artikel 3.16a

27→36 (Veenendaal en Lenards)

Dit amendement strekt ertoe permanente bewoning van recreatieverblijven mogelijk te maken voor bewoners die reeds voor 1 november 2003 het betreffende recreatieverblijf als permanente woning gebruikten (voortbouwend op de motie-Veenendaal c.s.- Kamerstuk, 29 800 XI, nr.

120). Het amendement biedt een oplossing voor een grote groep bewoners van recreatieverblijven die door toedoen van de gemeente, alwaar dit verblijf zich bevindt, gedwongen worden tot het betalen van een dwangsom of vertrek (middels uitoefening van bestuursdwang door de gemeente).

Het amendement regelt dat burgemeester en wethouders aan deze bewoners ontheffing verlenen van het bestemmingsplan, zodat het betreffende recreatieverblijf als woning kan worden gebruikt. Hierbij is de voorwaarde gesteld dat de aanvrager vanaf 1 november 2003 onafgebroken eigenaar of huurder was van dat recreatieverblijf, of onafgebroken in de gemeentelijke basisadministratie persoonsgegevens stond ingeschreven op het adres van het recreatieverblijf.

De noodzakelijke ontheffing van het bestemmingsplan kan onder beperkingen worden verleend en er kunnen voorschriften aan worden verbonden. Bij algemene maatregel van bestuur kunnen regels worden gesteld die in acht moeten worden genomen voordat de ontheffing van het bestemmingsplan mag worden verleend, alsmede regels omtrent de overdraagbaarheid van de ontheffing.

Verworpen. Voor: SP, Groep Wilders, D66, VVD, LPF en Groep Nawijn

Artikel 3:26a

24 (Duyvendak)

De Commissie TCI heeft in haar advies (kamerstuk 29 283, nr.5) aanbevelingen gedaan om de besluitvorming voor grote projecten te verbeteren. Deze aanbevelingen vonden groot draagvlak in de Tweede Kamer.

Eén van de aanbevelingen was om in de Wro op te nemen dat de onderbouwing van een besluit als bedoeld in artikel 3.26, indien het betrekking heeft op een groot project van nationaal belang, aan een aantal voorwaarden moet voldoen. Deze voorwaarden zijn door de Commissie specifiek omschreven in een proeve van een amendement (29 283, nr.5, pag.115–121). Met voorliggend amendement worden deze voorwaarden overgenomen.

Dit is nodig, omdat in het wetsvoorstel van de regering geen specifieke vereisten worden gesteld voor de onderbouwing van een besluit als bedoeld in artikel 3.26, laat staan voor een besluit betreffend een groot project van nationaal belang.

Verworpen. Voor: SP, GroenLinks, D66 en LPF

Artikel 4.3, vijfde lid

22→32→**39** (Duyvendak en Verdaas)

Dit amendement strekt er toe de rol van het parlement op het gebied van de ruimtelijke ordening te vergroten. Artikel 4.3 van het wetsvoorstel van de regering geeft de minister de bevoegdheid om bij of krachtens amvb regels te stellen over de inhoud van bestemmingsplannen. Deze regels zijn vergelijkbaar met de concrete beleidsbeslissingen (cbb) in de planologische kernbeslissingen (pkb) op basis van de huidige Wro. Het parlement kan op dit moment zelf meebeslissen over de cbb's, gezien de mogelijkheid tot indienen van amenderende moties in de pkb-procedure.

De amvb op grond van artikel 4.3 (met algemene regels over de inhoud van bestemmingsplannen) wordt het parlement, daarentegen, slechts *ter kennis* gebracht. Het gaat dus om de lichte variant van de voorhangprocedure. De rol van het parlement is beperkt: het kan met de minister van gedachten wisselen over de amvb (zie aanwijzing 36 van de aanwijzingen voor de regelgeving), maar de minister hoeft hier geen gevolgen aan te verbinden; de praktijk laat bovendien zien dat een amvb met een dergelijke voorhangprocedure na discussie met het parlement door de minister ingrijpend kan worden gewijzigd, zonder dat hij met het parlement over de nieuwe versie hoeft te discussiëren (zie bijvoorbeeld het verpakkingenbesluit).

Met mijn amendement wil ik de voorhangprocedure van de amvb in artikel 4.3 verzwaren: één der kamers kan verzoeken om de algemene regels voor bestemmingsplannen in een wet te vatten. Dit betekent dat een meerderheid dit verzoek kan doen - en hiermee wijkt het amendement dus af van het gebruik dat 1/5 van het aantal leden dit kan. Het is niet nodig om hierbij expliciet op te nemen dat het moet gaan om "de meerderheid" van één der Kamers. Het is namelijk inherent aan besluiten van de Kamer dat die bij meerderheid worden genomen, tenzij anders bepaald. Derhalve kan hier worden volstaan met "door of namens een der Kamers".

Met dit amendement kan het parlement, desgewenst, voor zichzelf een vergelijkbare rol opeisen als hij nu heeft met betrekking tot concrete beleidsbeslissingen, namelijk het bij meerderheid amenderen.

Het amendement is nadrukkelijk *niet* bruikbaar als vertragingstactiek voor een minderheid van de kamer. Aangezien alleen een kamermeerderheid wetgeving kan eisen, zou het, wanneer het zover komt, bovendien gaan om een wet waar een kamermeerderheid om heeft

gevraagd. Het is dus te verwachten dat deze snel de wetgevingsprocedure kan doorlopen en aanvaard wordt.

Mijn verwachting is dat het in de praktijk niet vaak zal voorkomen dat het daadwerkelijk tot wetgeving komt. Het feit dat een kamermeerderheid kan “dreigen” met het vragen van een wet, zal betekenen dat de regering met haar AmvB zoveel mogelijk tegemoet zal willen komen aan de (inhoudelijke) wensen van de kamermeerderheid. Het vormt dus vooral een extra drukmiddel op de regering.

Verworpen. Voor: SP, GroenLinks, PvdA, Groep Lazrak, D66 en ChristenUnie

Artikel 4.4, tweede lid

20 (Duyvendak)

Dit amendement strekt er toe de rol van de Tweede Kamer op het gebied van de ruimtelijke ordening te vergroten. Met dit amendement kan de minister geen aanwijzing geven zonder toestemming van de Tweede Kamer aan respectievelijk gemeenteraad, provinciale staten en/of gedeputeerde staten. Als de Tweede Kamer niet binnen acht weken reageert, wordt zij geacht te hebben ingestemd. Bovendien vervalt de uitzonderingsbepaling voor spoedeisende gevallen.

Dit is noodzakelijk in verband met het verstrekkende karakter van de aanwijzing. De minister kan hiermee immers een gemeenteraad, PS of GS, dwingen een bestemmingsplan vast te stellen overeenkomstig daarbij gegeven voorschriften (indien er nationale belangen in het spel zijn).

Gemeenteraad, PS en GS worden met een dergelijk aanwijzing van het rijk «overruled», op vergelijkbare wijze als in de nimby-procedure in de huidige Wro. In het wetsvoorstel van de regering wordt de Tweede Kamer echter alleen van het voornemen tot het geven van een aanwijzing aan gemeenteraad, provinciale staten en/of gedeputeerde staten in kennis gesteld, maar heeft vervolgens geen instrumenten om hier nog iets aan te veranderen. In spoedeisende gevallen zou de minister de Tweede Kamer zelfs niet eens in kennis te hoeven stellen.

Democratische controle op deze bevoegdheid van de minister, in de vorm van instemmingsbevoegdheid van de Tweede Kamer, is hier dus zeer zeker op zijn plaats.

Verworpen. Voor: SP, GroenLinks, PvdA, Groep Lazrak, D66 en ChristenUnie

Artikel 3.16

23 (Van Bochove)

Door middel van dit amendement wordt geregeld dat zonder omslachtige procedures op een bepaald terrein een oogst-, schutters- of zomerfeest georganiseerd kan worden, indien dit terrein volgens het bestemmingsplan eigenlijk niet voor dergelijke activiteiten bestemd is. Aan een dergelijke flexibiliteit bestaat vooral in plattelandsgemeenten een grote behoefte.

Ingetrokken

MOTIES

29 (Lenards c.s.) over de extra bevoegdheden voor intergemeentelijke openbare lichamen
Aangenomen. Tegen: Groep Nawijn

30 (Verdaas en Van Bochove) over sectorale wetgeving
Aangenomen met algemene stemmen